

Postanowienie z dnia 29 stycznia 1999 r.

II UZ 144/98

Organ rentowy nie jest obowiązany do wydania nowej decyzji, jeżeli badania kontrolne przeprowadzone przez komisje do spraw inwalidztwa i zatrudnienia potwierdziły istnienie przesłanki do pobierania dotychczasowej renty.

Przewodniczący: SSN Teresa Romer, Sędziowie SN: Maria Mańkowska, Stefania Szymańska (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 29 stycznia 1999 r. sprawy z wniosku Stanisława P. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w B.B. o ustalenie trwałego inwalidztwa, na skutek zażalenia wnioskodawcy od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 18 czerwca 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d d a l i ć zażalenie.

U z a s a d n i e

Postanowieniem z 18 czerwca 1998 r. Sąd Apelacyjny w Katowicach oddalił zażalenie Stanisława P. na postanowienie Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej z 17 czerwca 1997 r. [...] odrzucające odwołanie wnioskodawcy od orzeczenia Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej d/s Inwalidztwa i Zatrudnienia [...] w B.B. z 28 kwietnia 1997 r., która stwierdziła „czasowość” inwalidztwa i ustaliła termin badania lekarskiego, a z czym wnioskodawca nie zgadzał się utrzymując, że inwalidztwo ma charakter trwały.

Kolejnym postanowieniem z 12 października 1998 r., Sąd Apelacyjny w Katowicach: 1) odrzucił kasację jako niedopuszczalną, gdyż wniesioną osobiście przez wnioskodawcę, 2) oddalił wniosek o ustanowienie adwokata z urzędu jako bezzasadny, a to z uwagi na niedopuszczalność kasacji. Jak bowiem wykazał Sąd Apela-

cyjny w postanowieniu z 18 czerwca 1998 r. od orzeczenia Wojewódzkiej KiZ nie przysługuje odwołanie do sądu.

W zażaleniu wnioskodawca domaga się uchylenia postanowienia z 12 października 1998 r. odrzucającego jego kasację i wywodzi, że jego odwołanie do Sądu dotyczyło nie tylko orzeczenia Komisji Lekarskiej, ale także stanowiło skargę na niewydanie przez organ rentowy (art. 476 § 3 KPC) - na jego wniosek - decyzji o ustaleniu istnienia trwałego inwalidztwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione i podlega oddaleniu. Sąd Wojewódzki, a następnie Sąd Apelacyjny trafnie stwierdziły, że istota zagadnienia nie sprowadza się do prawidłowości oceny inwalidztwa wnioskodawcy dokonanej przez Wojewódzką KiZ w aspekcie jego trwałości lub „czasowości”, a do tego - czy orzeczenie to jest w ogóle zaskarżalne, a jeżeli tak - to do jakiego organu. Sądy słusznie podkreśliły, że zgodnie z art. 476 § 2 KPC sprawą z zakresu ubezpieczeń społecznych jest sprawa, w której wniesiono odwołanie od decyzji organu rentowego lub wszczęte na skutek niewydania przez organ rentowy decyzji we właściwym terminie. W niniejszej sprawie organ rentowy nie wydawał jakiegokolwiek decyzji, ani też nie był obowiązany do jej wydania, bowiem badanie kontrolne potwierdziło uprawnienie wnioskodawcy do pobierania dotychczasowej renty. Stąd - zgodnie z art. 477⁸ KPC - sprawa nie należy do właściwości sądu wojewódzkiego. Trafnie wskazał Sąd Apelacyjny, iż zakwestionowane orzeczenie Wojewódzkiej KiZ jest jedynie możliwe przez Prezesa ZUS w trybie nadzoru.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

=====